

Anotace

Disertace Matouše Holeky zkoumá rozmanité vykladačské metody Písma, na nichž se podílejí teologové z římskokatolické, pravoslavné a protestantské tradice. Jejich způsoby interpretace se nejvýrazněji projevují ve vztahu Písma a tradice, v historicko-kritické metodě a v politicko-kulturním čtení biblických textů. Tato témata pak v disertaci představují různé způsoby společného kritického čtení, kterým je vedle historicko-kritické metody také předkritická a ideologická kritika. Rozmanitost čtení disertace ozřejmuje nejprve na dokumentech Světové rady církví. Ukazuje, že rozdílný pohled na Písmo již dnes není příliš spojen s pohledem jednotlivých tradic, ale že ke společným/rozdílným čtením dochází spíše napříč nimi. Křesťané v rámci tradic také odkazují na své vlastní zdroje, u římských katolíků se jedná o církevní dokumenty, u pravoslavných o církevní otce a u protestantů o konfese. Jejich recepce ale v každé tradici zase potvrzuje rozmanitost. Stejně je tomu u teologické interpretace Písma, obracející se k minulým interpretacím a jejich regulaci, a u teologie osvobození a postkoloniální teologie, pro které je důležitá konkrétní situace každého čtenáře a které podporují neomezené výklady. Zde se ukazuje, že důležitou roli hraje zvláště kontext útisku, protože nad společným čtením se tu setkávají teologové z různých tradic. Disertace dochází k tomu, že v současném ekumenickém dialogu jsou v mnohém překonány rozdíly mezi jednotlivými církvemi. A že jádro problému spíše spočívá v rozporu mezi přístupem, který je na jedné straně založený na předávaných zdrojích a regulaci interpretací, a na druhé straně na situaci těch, kteří jsou vyloučeni, a na mnohosti výkladů. Podstatnou roli proto má eschatologie, kdy tato rozmanitost bude sice zachována, ale její hranice již nebudou stanovovat jen lidé.